

SZENT-GYÖRGYI, a riporter

EGESZEN új megvilágításban mutatkozott be Szent-Györgyi professzor a Nobel-díj kiosztásáról tartott előadásában, amelyet az Egyetemen és Főiskolát végzett Magyar Nők Egyesülete rendezett a bölcsészeti előadóteremben.

A TUDÓS fogalma nálunk évszázadok óta a félszeg modoru, pápaszemes szórakozott karikatúra figura képzetét idézi fel, akiért rajongani, hisztériás lelkiületű könyvmoly kisasszonyok divathóbortja szokott lenni. Lehet, hogy sokan ültek be ezzel az érzéssel az auditórium maximum zsúfolt padjaiba... és kellemesen csalódtak.

RÉGI axioma: a sikert nehéz nemesen elviselni. Szent-Györgyi professzornak azonban megvan ez a képessége. Ebben tudós maradt ő is a személytelenségben és önzetlenségben. Nem csinál belőle kispolgári módon társadalmi érdemet és dicsőséget. Mert megérdemelte. Tehát természetesnek tartja, noha egyetlen tudományos tevékenységét sem vezette az érdemszerzés, vagy az anyagi reális célja. Csúpn a tudós ideális célkitűzései. Már pedig dicsőségnek elismerést csak azok szoktak feltranszponálni, akik érzik, hogy kissé talán érdemtelenül kapták. És ezt igyekeznek a dekórumhoz illő szóval — eltitkolni.

SZENT-GYÖRGYI, mintha ennek tudatában éppen az ellenkezőjét akarná elérni. Szerénven a természetes élet szintjére leszállítani nimbuszát, anélkül hogy ez bármit is levonna az ő egyéni charme-jából. A szórakozott professzor viccfiguráját mindenesetre első pillanatban szertefoszlatta. Elegáns, mosolygő megjelenése, élénksége valami amerikai izé és stílust ad neki. Az elvont elméletek száraz tudósa helyett egy modern, életvidám praktikus ember állt előttünk, aki közvetlen modorával inkább az amerikai rádió riporterre emlékeztet bennünket, aki Sanghai bombazáporában közvetlen objektivitással ad színes riportot a legviharosabb harcokról és közben teljesen megfélemedezik arról, hogy ő

Parfumok, kölnivizek puderek
cosmetikai cikkek
legolcsóbban **Bényi illatszertár** a városi adó-
beszerezhető hivatallal szemben

FILHARMONIKUS HANGVERSENY

(3. bérlet)
**jan. 28 TISZA S
V E Z É N Y E L:**

Dr. Kurth Pabler

K Ö Z R E M Ő K Ö D I K : **SIMKÓ MÁRIA**

Vasárnap, 1938. január 23.

kabátunkért — beszélte Szent-Györgyi. Már indulófélben voltunk, amikor egy hátsó ajtóon egyszerre csak megjelent a svéd trónörökös és aziránt érdeklődött, hogy rendben van-e minden, megkaptuk-e a kabátunkat, kalocsnikkat? Hát ezt a közvetlenséget nem lehet elrejtetni...

CSUPA poén, ötlet, sziporka és meglátás az egész előadás. Mégis több és élvezetesebb mint amit egy tudóstól általában várni szoktak az emberek. Egész idő alatt az volt az érzésünk, hogy ez az imponálóan sokoldalú és ragyogó meglátású tudós, ha véletlenül nem tudósnak születik, akkor — újságíró, vagy színpadi szerző lett volna. Még pedig elsőrendű... Sz. R.

is a hádszíntéren van és hősiessé teljesítményt produkál a kultúra szolgálatában.

— Azt mondom el — így kezdte kedves mosollyal — hogyan kap az ember Nobel-díjat? 1933-ban jártam már Stockholmban. Akkor már szó volt arról, hogy megkapom a kémiai Nobel-díjat. De erről akkor lemaradtam

feledeztem magáról a koronázásról is. Hátról bökdösök, hogy mi lesz már a koronázással...

KALUCSNI. A királyi bankettéről beszélt még Szent-Györgyi és emondotta, hogy milyen lövellen volt a királyi család.

— A bankett végén a ruhatárba mentünk